Balvan ve žlutý bundě sloních rozměrů. Pila přes rameno. Párem bagančat hobluje prašan. Čučí nad stromkama jak dinosaurus na pohřbu.

Nemůžu si ho nevšimnout, i kdybych chtěl.

S lehkým mrazením v zádech se vydávám tím směrem a celou cestu ve mně zápasí duše ochránce přírody proti námitkám pudu sebezáchovy. Duše to vyhrála - dojdu k balvanovi, na tváři úsměv klaďase Kevina.

Zakašlu.

"TO CHRCHLÁŠ VÝZNAMNĚ? NEBO MÁŠ BRONCHYTÝDU?" přeměří si balvan mou, voproti němu celkem nepatrnou tělesnou schránku.

"Možná to nevíš," vodpoví za mě duše ochránce přírody, "ale tady není samoobsluha s vánočníma stromkama."

Ty, nikdy bych neřek, že se pro pár slov může někdo tak vytočit. Von ti v tu ránu byl jak bouchací kulička. Spíš koule. Z ramene strh pilu - fakt - a zlomil ji přes koleno. Místo huby najednou měl prošťouchlý vosí hnízdo. Místo rukou dvě obrovský dubový palice k naklepávání řízků. A řízek, povídá mi pud sebezáchovy, to není dobrej veget. Vosolí tě, vopepří, usmaží.

"Klid." Fofrem doluju v paměti, co vím o sebeobraně a boji zblízka. "Hele, když koupíš smrček z umělý hmoty-"

Bummm!

Nechytačka.

Proti buldozeru by neměl nárok ani Jean-Claude Van Damme.

Palice nabere mou čelist jak louskáček vořechovou skořápku. Hlava mi uletí. Kutálí se po sněhu. "ŽÁDNEJ SMRČEK Z UMĚLÝ HMOTY!" sípe za ní balvan. Tělo zůstává někde vzadu. Sníh křupne "JÁ VÁM UKÁŽU!" Balvan mě táhne pořád blíž a blíž k nejbližšímu stromku. "NEMÁ SE ŘEZAT!... NEBUDE SE ŘEZAT!!... UHRYŽEŠ HO!!... FRACKU!! JAK BOBR!!!"

Duše ochránce přírody se schová někam do kouta, pud sebezáchovy něco bezmocně vykřikuje a mně se zdá, že co nevidět přijde velkej třesk a já se rozletím na miliardu molekul a atomů a-

Vtom balvan hodí zobák.

Nevím, jestli zakop nebo uklouz - je mi to buřt.

Plácá se ve sněhu jak delfín sebevrah a vztek mu nedovolí, určitě mu nedovolí, vstát dřív, než moje noha dorazí k jeho břichu.

Akce!

Postrčí mě pud sebezáchovy.

Akce.

Dřepíme na šutrech, s bídou pět kroků vod sebe, a lížeme si rány.

"TO UŽ JE VRCHOL," heká balvan. Tře si dlaní nakopnutou slezinu. "PROČ JÁ? PROČ ZROVNA JÁ? COPAK JSTE NĚKDE, VY BLBCI, VODHLASOVALI, ŽE ZROVNA JÁ NESEŽENU STROMEK?"

...ta banda harantů. Sesypali se na něj. Úplný kobylky. Ani nestačil vzít z kufru pilu. A za nima hned jejich učitel nebo kdo. Takovej skrček s brejličkama. Hučí tam do něj přes hodinu a pak mu strká vobrázek vrány. Poznej a chraň. Nebejt těch dětí... a když po dvou kilometrech votevřel dvířka vod auta - už se hrabal z houští dědek v mysliveckým. Smrček bys chtěl? Viď?! Pacholku bídná! Tlouk mu holí vo kapotu jako blázen.

A tady já.

To byl vrchol.

"SVÁTKY ZKAŽENÝ. PILA VHÁJI. STROMEK ŽÁDNEJ."

Vypálím do střehu. Po zkušenostech s první nakládačkou je jasný, že mou jedinou šancí je pohyb. "vidíš, kdybys koupil smrček z umělý hmoty-"

"HAJZLE DRZEJ!!!"

Palice hvízdla vzduchem. A dopadla do prázdna. Pohyb je vážně dobrá věc. Poslušnej fyzikálních zákonů se balvan poroučí za svou pazourou. Ne do prázdna, ale do sněhu.

"CIFIX!!!" vyjekne - a šup - stojí. Obdivuhodnej výkon. Rekord ve vstávání balvanů. Asi už taky získal svoje zkušenosti...

"TOHLE JÁ NEMÁM ZAPOTŘEBÍ!"

"To víš, že ne."

Balvan zalapal po dechu - a v tu chvíli se zlomil. Dubový palice mu zvadly. Došlo jim, že jsou tušíšu platný. Úplně zbytečnej kus masa, kterej klidně může zčernat, uschnout a vodpadnout.

"KRUCINÁL, SVINSKEJ ŽIVOT. DAL BYCH VÁS DO BLÁZINCE, MAGOŘI"

Balvan se mi ztrácí před vočima. Rozsypává se na hromadu žlutejch kamínků. Je čím dál menší, až je malinkej jako sněžněj červ. A potom se dočista vypaří.

"NENECHÁTE LIDI ANI SLAVIT VÁNOCE," dodá ze záhrobí.

***

Je mi nádherně. Fakt. Paráda. V hlavě mi topí kotel, na rozmlácený bradě mrzne krev...

Zapnu vysílačku a zeptám se Fišty, co má novýho.

"Nic. Zatím je klid. Balvan už dorazil?"

"Jo."

"A dobrý?"

"No jasně, ředkvičko."

Podepřu zádama šedivej starej buk, vyčouhlej mezi Kartáčem a vysázenou imisní holinou T4. Sunu se pomalu, pomaloučku po jeho kmeni dolů a labužnicky vychutnávám vítězství.

Celej svět mi leží u nohou. Slunce se na mě směje ozónovou dírou a uznale mě poklepává po hřbetě. Stromky v bílejch kvádrech se točí všude kolem, továrny pod kopcema nervózně zapalujou jednu cigaretu za druhou.

...a nějakej odpovědnej činitel někde daleko odtud právě útlou, pěstěnou ručičkou podepisuje rozhodnutí vo stavbě dálnice, která by měla vést akorát pod mou - no prostě tam, kde sedím.

*povídka byla oceněna v literární soutěži Trapsavec 1994*